

IAN FLEMING
CASINO
ROYALE

Vertaling: A. den Hartog-Pothof

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1953 Ian Fleming Publications Limited
Oorspronkelijke titel: *Casino Royale*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam
Copyright deze uitgave: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: A. den Hartog-Pothof
Omslagontwerp: Head Design
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Alamy
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1135 6
ISBN 978 94 027 6686 8 (e-book)
NUR 305
Eerste druk in deze editie oktober 2022

First Published in Great Britain by Jonathan Cape in 1953.
James Bond and 007 are registered trademarks of Danjaq LLC, used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.
Ian Fleming has asserted his right under the Copyright, Design and Patents Act 1988 to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1 DE GEHEIM AGENT

De luchtjes van parfum, rook en transpiratie van een casino om drie uur in de morgen maken iemand doodmisselijk. De geestelijke afmatting van het gokken om hoge inzetten – ontstaan door een combinatie van hebzucht, vrees en nerveuze spanning – wordt dan onverdraaglijk, en de zinnen gaan zich verzetten.

James Bond besepte plotseling dat hij moe was. Hij wist altijd precies wanneer zijn lichaam of zijn geest aan het eind waren en reageerde daar dan ook prompt op. Hierdoor wist hij te voorkomen dat hij fouten ging maken.

Hij liep onopvallend weg van de tafel waaraan hij roulette had gespeeld, en leunde tegen de koperen leuning die op borsthoogte om de hoofdtafel van de ‘salle privée’ aangebracht was.

Le Chiffre speelde nog steeds en was blijkbaar nog altijd aan de winnende hand. Er lag een slordige stapel fiches van honderdduizend francs voor hem. Onder zijn dikke linkerarm lag een bescheiden voorraadjie van de grote gele fiches die per stuk vijfhonderdduizend francs waard zijn. Bond bestudeerde enige tijd het merkwaardige, onbewogen profiel van de man, haalde zijn schouders op en liep weg.

Het hek dat om de kassa geplaatst is, reikt tot de kin, en de kassier, die meestal een gewone bankbediende is, zit op een krukje en rommelt met zijn handen in de stapels bankbiljetten en fiches. Deze liggen op planken, ter hoogte van je heupen, achter het beschermende hek. De kassier heeft een gummistok

en een revolver om zich te verdedigen, en het is onbestaanbaar dat je over het hek zou leunen, een stapeltje bankbiljetten zou pakken en het casino door de gangen en de deuren zou verlaten. En de kassiers zijn meestal met z'n tweeën.

Bond dacht over deze mogelijkheid na, toen hij de stapels biljetten van honderdduizend en tienduizend francs incasseerde. Hij maakte zich een voorstelling van de bijeenkomst van het casinocomité later op de morgen.

‘Monsieur Le Chiffre heeft twee miljoen francs gewonnen. Hij speelde zijn normale spel. Miss Fairchild had in een uur een miljoen gewonnen en verliet toen de speelzaal. Ze speelde volkomen beheerst. Monsieur le Vicomte de Villorin won één miljoen tweehonderdduizend francs met roulette. Hij speelde de hoogste inzet op de eerste en de laatste twaalf. En hij had geluk. De Engelsman, Mr. Bond, heeft in twee dagen precies drie miljoen gewonnen. Hij speelde volgens het progressieve systeem aan tafel V. Duclos, de ‘chef de partie’, beschikt over alle details. Het schijnt dat hij vasthoudend is en maximaal inzet. Hij heeft geluk en hij heeft sterke zenuwen. De winsten van de chemin de fer bedroegen X, van de baccarat Y en van de roulette Z francs. De opbrengst van de boule, die weer slecht bezet was, dekt nog steeds de kosten.’

‘Merci, monsieur Xavier.’

‘Merci, monsieur le président.’

Of iets dergelijks, dacht Bond, terwijl hij door de draaideur van de salle privée ging en de verveelde man in avondkleding toeknikte, wiens taak het is om je aankomst en je vertrek eventueel door middel van de elektrische voetknop die alle deuren bij het geringste teken van onraad kan doen afsluiten, te verhinderen.

En het comité van het casino zou de kas opmaken, en in een café of thuis gaan lunchen.

Wat een overval op de kassa betrof, wat Bond persoonlijk niet van plan was, daarvoor zouden tien flinke kerels nodig zijn, die een of twee bedienden zouden moeten doden; je zou beslist noch in Frankrijk, noch in welk ander land dan ook, tien genadeloze moordenaars kunnen vinden.

Hij gaf duizend franc in de garderobe en liep de trap van het casino af. Hij kwam tot de overtuiging dat Le Chiffre onder geen enkele omstandigheid zou proberen de kassa te beroven, en hij zette die mogelijkheid uit zijn hoofd. In plaats daarvan onderzocht hij zijn eigen lichamelijke toestand. Hij voelde het harde, droge grind onder de zolen van zijn avondschoenen, hij had een nare smaak in zijn mond en transpireerde onder zijn armen. Zijn ogen brandden in hun kassen en hij had een opgeblazen gezicht. Hij haalde diep adem en de frisse nachtlucht gaf hem een heerlijk ontspannen gevoel. Hij vroeg zich af of zijn kamer misschien doorzocht zou zijn sinds hij deze voor het diner had verlaten.

Hij stak de brede boulevard over en liep de tuin van hotel Splendide in. Hij lachte tegen de portier die hem zijn sleutel gaf – nummer 45 op de eerste verdieping – en nam het telegram aan.

Het kwam van Jamaica en luidde:

Kingstonja

Bond Splendide Royale-les-Eaux Seine

Inferieure Havana sigaren productie alle

Cubaanse fabrieken 1915 tien miljoen herhaal

tien miljoen stop hoop dit het gewenste

cijfer groeten DaSilva

Dit betekende dat er tien miljoen francs onderweg was. Het was het antwoord op een verzoek om meer geld dat Bond die middag via Parijs naar het hoofdkantoor in Londen had verzonden. Parijs had met Clements, het hoofd van Bonds afdeling, gesproken; deze had het doorgegeven aan M, die zuur gelachen had; toen had hij 'de Makelaar' opgedragen een en ander met het ministerie van Financiën te regelen.

Bond had vroeger eens in Jamaica gewerkt, en zijn dekking voor zijn opdracht in Royale was die van een zeer rijke klant van de firma Caffery, de grootste im- en exportfirma van Jamaica. Hij stond dus via Jamaica onder controle, via een zwijgzame man die de leiding had over de fotopagina van de *Daily Gleaner*, het bekende blad van de Caraïbische eilanden.

Deze man, Fawcett genaamd, was boekhouder geweest bij een van de grootste schildpadvisserijen op de Kaaimaneilanden. Hij had zich als vrijwilliger gemeld bij het uitbreken van de oorlog, en was assistent van een betaalmeeester bij een klein onderdeel van de Marine-inlichtingendienst op Malta geworden. Aan het einde van de oorlog, toen hij, zeer tegen zijn zin, weer naar de Kaaimaneilanden terug moest, werd hij opgemerkt door de afdeling van de Geheime Dienst die het toezicht op de Caraïbische eilanden had. Hij wist alles van fotografie af en kreeg, onder de supervisie van een invloedrijk man in Jamaica, de fotopagina van de *Gleaner* onder zijn beheer.

Tussen de bedrijven door kreeg hij telefonische instructies van een man die hij nooit ontmoet had om bepaalde, eenvoudige opdrachten uit te voeren, waarbij het uitsluitend om discretie, snelheid en accuratesse ging. Voor deze diensten kreeg hij twintig pond per maand, die op zijn bankrekening bij de Royal

Bank of Canada door een denkbeeldig familielid in Engeland werd gestort.

Fawcett had nu de opdracht om onmiddellijk aan Bond de berichten door te seinen die hij telefonisch van zijn anonieme contactpersoon ontving. Deze had hem verzekerd dat geen enkel bericht dat hij door moest zenden de verdenkingen van het postkantoor in Jamaica zou opwekken. En hij was niet verbaasd toen hij plotseling benoemd werd tot correspondent voor het Maritime Press & Foto Agency voor het uitwisselen van persberichten met Frankrijk en Engeland, tegen een extra maandsalaris van tien pond.

Hij voelde zich veilig, had visioenen van een BEM-medaille en betaalde de eerste termijn van een kleine Morris. Hij kocht ook een groene oogklep, die hij al lang had willen hebben.

Bond dacht even na over de achtergrond van zijn telegram. Hij was aan indirecte controle gewend en vond dat wel prettig. Hij vond dat het zijn leven gemakkelijker maakte, omdat er nu altijd een paar uur zat tussen zijn contacten met M. Hij wist best dat dit maar schijn was, en dat er waarschijnlijk een ander lid van de Geheime Dienst in Royale-les-Eaux was die ook berichten doorgaf, maar het gaf hem de illusie dat hij niet alleen op honderdvijftig mijl afstand over het Kanaal van dat schrik-aanjagende kantoor bij Regent's Park was, gadeslagen en beoordeeld door die enkele keiharde kerels die de hele Dienst beheersten. Net zoals Fawcett wist dat iemand in Londen het waarschijnlijk zou horen als hij de Morris contant had gekocht in plaats van op afbetaling, en dan zou willen weten waar het geld vandaan was gekomen.

Bond las het telegram tweemaal. Toen scheurde hij een telegramformulier van het blok af dat op het bureau van de portier

lag, (waarom zou hij hun een kopie geven?) en schreef zijn antwoord in hoofdletters:

BEDANKT INFORMATIE VOLDOENDE BOND

Hij gaf het formulier aan de portier en stopte het telegram, dat door DaSilva ondertekend was, in zijn zak. Het zou natuurlijk mogelijk kunnen zijn dat een ambtenaar van het plaatselijk postkantoor omgekocht was, of dat de portier de enveloppe opengestoomd had, of het telegram ondersteboven gelezen had toen Bond het in zijn handen hield.

Hij pakte zijn sleutel, wenste goedenacht en liep naar de trap, terwijl hij de liftbediende een teken gaf dat hij liever liep. Bond kende alle gevaren die een lift kan opleveren! Hij verwachtte niet dat er iemand op de eerste verdieping zou zijn maar hij nam geen risico.

Terwijl hij zachtjes naar boven liep, kreeg hij spijt van zijn antwoord aan M via Jamaica. Als gokker wist hij dat het verkeerd was om met een te klein kapitaal te spelen. Maar M zou hem waarschijnlijk toch niet meer geven. Hij haalde zijn schouders op en liep de gang door naar zijn kamer.

Bond wist precies waar de schakelaar zat en in één beweging stond hij op de drempel, met de deur wijd open, het licht aan en een revolver in zijn hand. De veilige, lege kamer keek hem als het ware spottend aan. Hij lette niet op de deur van de badkamer, die halfopen stond; hij sloot de gangdeur, draaide de lampjes boven zijn bed en de spiegel aan en gooide zijn revolver op de bank naast het raam. Toen bukte hij zich en controleerde een van zijn eigen zwarte haren die hij voor het diner tussen het bovenblad en een lade van het bureau geklemd had: de haar

zat nog op dezelfde plaats. Toen onderzocht hij een spoortje talkpoeder aan de binnenrand van de porseleinen knop van de klerkast. Dit bleek onberoerd te zijn. Toen liep hij naar de badkamer, tilde de deksel van de wc op en controleerde de stand van het water aan de hand van een klein krasje. Dit alles deed hij in volle ernst en hij vond er niets belachelijks aan. Hij was een geheim agent en dankte zijn leven aan het feit dat hij op alle details van zijn beroep lette. Routinevoorzorgsmaatregelen waren voor hem even gewoon als voor een diepzeeduiker of een testpiloot, of voor wie dan ook die zijn geld op een gevaarlijke manier verdient.

Toen Bond gerustgesteld was dat zijn kamer niet doorzocht was tijdens zijn bezoek aan het casino, kleepte hij zich uit en nam een koude douche. Toen stak hij zijn zeventigste sigaret van die dag op en ging aan het bureau zitten; hij legde een stapel bankbiljetten voor zich neer en schreef een paar getallen in een klein notitieboekje op. Hij had in twee dagen drie miljoen francs gewonnen en hij had Londen om nog tien miljoen gevraagd. Dit bedrag zou nu gestort worden op het agentschap van de Crédit Lyonnais, en dit betekende dat zijn werkkapitaal drieëntwintig miljoen francs bedroeg of ongeveer drieëntwintigduizend pond.

Bond zat enkele ogenblikken stil voor het raam naar de donkere zee te staren; toen legde hij de stapel bankbiljetten onder zijn hoofdkussen, poetste zijn tanden, deed de lichten uit en strekte zich met een zucht van verlichting tussen de stugge Franse lakens uit. Tien minuten lang bleef hij op zijn linkerzij na liggen denken over alles wat er die dag gebeurd was. Toen draaide hij zich om en probeerde in te slapen. Maar eerst voelde hij nog even met zijn rechterhand naar de afgezaagde loop van

de .38 politierevolver onder zijn kussen. Toen sliep hij in, en zijn gezicht vertrok zich tot een zwijgend masker: sarcastisch, wreed en koud.

2 EEN DOSSIER VOOR M

Twee weken geleden was het volgende memorandum van afdeling S van de Geheime Dienst naar M gestuurd, die toen het hoofd van deze Dienst was.

Aan: M

Van: hoofd afdeling S

Onderwerp: plan voor de vernietiging van Monsieur Le Chiffre (alias 'The Number', 'Herr Nummer', 'Herr Ziffer', etc.), een van de hoofdagenten der oppositie in Frankrijk, en zogenaamd administrateur van het Syndicaat der Arbeiders uit de Elzas, de communistische vakbond, en zoals ons bekend, een belangrijke vijfde colonne bij een eventuele oorlog met Rusland.

Documentatie: bijlage A: biografie over Le Chiffre

bijlage B: opmerking over smersh

Reeds enige tijd hebben wij de indruk dat Le Chiffre in grote moeijelijkheden zit. Bijna in elk opzicht is hij een uitstekend agent van de ussr, maar zijn ruwe lichamelijke behoeften en neigingen vormen zijn achilleshiel, waardoor wij af en toe in de gelegenheid waren een en ander over hem te weten te komen. Een van zijn maîtresses is een Eurazische (nr. 1860) die onder controle staat van afdeling F, en die kort geleden in staat was enig inzicht te krijgen in zijn privé zaken.

In het kort komt het erop neer dat Le Chiffre voor een financiële crisis staat. Enige tekenen in die richting werden door 1860 opgemerkt: juwelen werden op discrete wijze verkocht, alsmede een villa in Antibes. Tevens schijnt hij minder met geld om zich heen te strooien. Verdere onderzoeken hebben wij met behulp van onze vrienden van het 'Deuxième Bureau' (met wie wij in dit geval samenwerken) gedaan, en deze hebben een interessant resultaat gehad.

In januari 1946 heeft Le Chiffre zich ingekocht in de directie van een reeks bordelen, bekend onder de naam de 'Cordon Jaune', die in Normandië en Bretagne gevestigd zijn. Hij was dwaas genoeg om voor dit doel ongeveer vijftig miljoen francs te besteden van de gelden die hem door de Leningradsectie iii voor de financiering van de soda, de bovengenoemde vakbond, waren toevertrouwd.

Normaal zou de Cordon Jaune een uitstekende kapitaal-investering gebleken zijn, en het is mogelijk dat Le Chiffre meer op het voordeel van de kas van zijn vakbond uit was dan dat hij zijn eigen zak wilde spekken door met het geld van zijn opdrachtgevers te speculeren. Hoe dan ook, het is duidelijk dat hij een heel wat beter beleggingsobject had kunnen vinden dan prostitutie, als hij niet in verleiding was gebracht door het feit dat hij nu onbepaald vrouwen voor zijn persoonlijk gebruik tot zijn beschikking had.

Maar het lot sloeg genadeloos toe.

Nauwelijks drie maanden later, op de dertiende april, werd er in Frankrijk een wet aangenomen, nummer 46685, met als titel: de Wet tot sluiting der publieke huizen en tot versterking van de strijd tegen het proxénitisme.

Toen M aan deze zin kwam, gromde hij en drukte een knop van de huistelefoon in.

‘Hoofd van afdeling S?’

‘Sir?’

‘Wat betekent dit woord, verdomme?’ Hij spelde het.

‘Koppelarij, sir.’

‘We zijn hier niet op de Berlitz School, hoofd van afdeling S. Als jij je kennis van vreemde talen wilt etaleren, doe er dan een spiekbriefje bij. Maar het lijkt me maar beter je eigen taal te gebruiken.’

‘Sorry, sir.’

M liet de knop los, en las weer verder.

Deze wet (las hij), die alle beruchte huizen laat sluiten en de verkoop van pornografische boeken en films verbiedt, sloeg de bodem in van alle verwachtingen van Le Chiffre, en hij stond plotseling voor een ernstig tekort bij zijn vakbondfondsen. Wanhopig veranderde hij zijn ‘huizen’ in ‘maisons de passe’, waar clandestiene ontmoetingen gearrangeerd konden worden, binnen de grenzen van de wet, en hij exploiteerde nog een paar *cinémas bleus* ondergronds, maar dit dekte zijn kosten niet, en al zijn pogingen om zijn bezittingen te verkopen, zelfs met verlies, mislukten.

Ondertussen was de zedenpolitie hem op het spoor gekomen en al spoedig werden er meer dan twintig van zijn etablissementen gesloten.

De politie was natuurlijk alleen in deze man als ‘bordeelhouder in het groot’ geïnteresseerd, en pas toen wij belangstelling gingen tonen in zijn financiële toestand kwam

het Deuxième Bureau met een zelfde dossier tevoorschijn als hun collega's bij de politie.

De betekenis van de zaak werd zowel ons als onze Franse collega's duidelijk, en in de afgelopen maanden heeft de politie een ware razzia onder de Cordon Jaune-etablisseminten gehouden, met het resultaat dat er vandaag de dag niets van de originele kapitaalsinvestering van Le Chiffre overgebleven is, en dat elk routineonderzoek een tekort van ongeveer vijftig miljoen francs in de fondsen van de bond, waarvan hij de penningmeester en de administrateur is, zou aantonen.

Het schijnt dat Leningrad hem nog niet verdenkt, maar jammer genoeg voor Le Chiffre is het wel mogelijk dat SMERSH hem op het spoor is. Vorige week rapporteerde afdeling P dat een van de kopstukken van deze efficiënte Russische organisatie via de oostelijke sector van Berlijn van Warschau naar Straatsburg op weg was. Dit bericht is niet bevestigd door het Deuxième Bureau, noch door de autoriteiten in Straatsburg (die betrouwbaar en accuraat zijn), en er is ook geen nieuws van het hoofdkwartier van Le Chiffre aldaar, waar wij nog een tweede agent hebben (behalve nummer 1860).

Als Le Chiffre wist dat SMERSH hem op het spoor was, of dat ze ook maar de geringste verdenking tegen hem koesterden, zou er voor hem niets anders overblijven dan zelfmoord te plegen of te vluchten, maar zijn plannen wekken het idee dat hij zich, hoewel hij zich in een wanhopige positie bevindt, nog niet realiseert dat zijn leven op het spel staat. Het zijn deze, nogal opzienbarende plannen, die ons op de gedachte van een tegenaanval hebben gebracht die

wij, hoewel wij ervan overtuigd zijn dat deze riskant en ongebruikelijk is, met vertrouwen aan het eind van dit memorandum onder uw aandacht brengen.

In het kort komt het hierop neer dat wij geloven dat Le Chiffre, het voorbeeld volgend van de meeste andere wanhopige vervalsers, het plan heeft om door gokken zijn verliezen goed te maken. De beurs werkt niet snel genoeg. Dit is ook het geval bij de handel in verdovende middelen of in kostbare medicijnen, zoals aureo- en streptomycin en cortison. Bij de wedrennen gaat het niet om zulke bedragen, en zelfs als hij zou winnen zou hij eerder vermoord dan uitbetaald worden.

Wij weten dat hij de laatste vijftientig miljoen francs uit de safe van zijn vakbond heeft gehaald, en dat hij een kleine villa in de buurt van Royale-les-Eaux, ten noorden van Dieppe, voor een week gehuurd heeft. De huur gaat morgen over veertien dagen in.

Men verwacht dat in het Casino in Royale deze zomer de hoogste bedragen van alle speelzalen in Europa ingezet zullen worden. In een poging om Deauville en le Touquet naar de kroon te steken, heeft de Zeebadmaatschappij van Royale de baccarat- en de twee chemin de fer-tafels met de hoogste inzetten aan het Mohamet Ali Syndicaat verhuurd; dit syndicaat bestaat uit een groep geëmigreerde Egyptische bankiers en zakenlieden die, naar men zegt, zekere koninklijke fondsen onder hun beheer hebben, en die sinds jaren hun oog hebben laten vallen op de grote winsten van Zographos en zijn Griekse collega's die deze door hun monopolie op de Franse baccarattafels maken. Door middel van discrete publiciteit heeft men de grootste spelers van Amerika en

Europa aangemoedigd om deze zomer Royale te bezoeken, en het gaat erop lijken dat deze ouderwetse badplaats iets van zijn vroegere victoriaanse glorie zal terugwinnen.

In elk geval zijn wij ervan overtuigd dat Le Chiffre daar op of na de vijftiende juni zal proberen een winst van vijftig miljoen francs met baccarat te maken, met een werkkapitaal van vijfentwintig miljoen. (En op die manier zijn leven te redden.)

Door ons voorgestelde tegenactie.

Het zou zeer zeker in het belang van dit land en de andere NAVO-landen zijn, dat deze machtige Sovjetagent belachelijk gemaakt en vernietigd zou worden, dat zijn communistische vakbond failliet zou gaan en dat deze potentiële vijfde colonne, met een sterkte van vijftigduizend man, en in oorlogstijd in staat om een grote sector van de noordelijke Franse grens te beheersen, het vertrouwen zou verliezen. Dit alles zou het resultaat zijn als Le Chiffre aan de speeltafel verslagen zou worden.

(NB moord is zinloos: Leningrad zou zijn verduisteringen snel goed praten, en hem tot martelaar verklaren.) Wij stellen daarom voor dat de beste speler van de Dienst de beschikking krijgt over de benodigde fondsen en een poging doet deze man te verslaan.

Het risico is groot en het eventuele verlies van de gelden van de Dienst aanzienlijk, maar andere acties waarbij grote sommen geld betrokken waren hadden minder kans op succes, en daarbij ging het dikwijls om minder belangrijke zaken.